

Arrest

nr. 299 268 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2005.

1.2. Verzoeker dient op 19 maart 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV), een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 21 september 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 december 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, en ben je geboren en getogen in Qaza Qishlaq (provincie Takhar, district Khoja Ghar) in het subdorp Barakzai. Je bent een etnische Pasjtoen en hangt de soennitische islam aan. Je groeide op bij je ouders, je twee jongere broers en je jongere zus; daarbuiten had je nog één oudere broer en één oudere zus die sinds langere tijd overleden zijn. In totaal heb je 3 jaar school gelopen, naast de Koran te hebben bestudeerd in de moskee. Verder hielp je jouw vader met de fruitpluk, de verzorging van jullie schapen en de teelt van verschillende gewassen. Hij bezat namelijk zo'n 8 jerib grond, waarvan er 5 jerib voor jullie huis gelegen was.

Toen je nog heel jong was, werd je opgepakt door een lid van de taliban. Dat kwam omdat je had meegedaan aan een spel waarbij twee groepen kinderen stenen naar elkaar gooiden. Je werd ondergebracht in een madrassa waar je lessen volgde en er gesproken werd over de jihad (heilige oorlog). Na 4 à 5 dagen kon je terug naar huis nadat je vader aan de talib in kwestie een schaap had gegeven als boete. Sindsdien gebeurde het wel eens dat er nabij jouw huis opnieuw gesproken werd over de jihad voor de taliban.

In de tuin rond jouw huis stonden er twee kamers die jullie soms gebruikten als zomerverblijf. Ongeveer één jaar voor jouw vertrek nam de taliban dit gebouw in, om daar te kunnen onderduiken voor hun vijanden, en ze bouwden er een tweetal kamers bij die dienst deden als gevangenis. Van toen af aan werd jouw gezin verplicht om karweitjes voor de groepering te doen, zoals eten bereiden en kleren wassen. Dat was tegen jullie zin. Op een gegeven moment moesten jullie opnieuw instaan voor hun was, een gewapende talib met de naam A. droeg jou dat op voor de deur van jouw huis. Je antwoordde dat je moeder dat niet kon doen, want zij was op dat moment hoogzwanger en voelde zich onwel, maar hij wilde niet luisteren. Er ontstond een ruzie tussen jullie, waarna A. jou sloeg met zijn kalasjnikov en jij op de grond viel. Vervolgens nam je een baksteen die daar op de grond lag en sloeg je hem daarmee terug, waardoor hij op zijn beurt op de grond viel. Je gaf hem ook een aantal schoppen. Je ging naar binnen en vertelde aan je moeder wat er gebeurd was, waarop zij in paniek zei dat je voorlopig moest vertrekken en eventueel later nog kon terugkomen. Ze gaf jou 500 afghani en je vertrok heel snel te voet naar het districtscentrum. De hele dag liep je daar rond in de stad, tot wanneer je vader een vriend opbelde (die daar in het districtscentrum woonde), en die op zijn beurt jou op je gsm contacteerde. Zo kon je diezelfde dag bij deze vriend een onderkomen vinden. 's Anderendaags kwam jouw vader je daar bezoeken en later op de dag bracht hij geld naar A., die inmiddels in het ziekenhuis was opgenomen. Ook verkocht je vader een deel van zijn gronden en met de opbrengst regelde hij een smokkelaar zodat jij uit het land kon vertrekken.

Na een verblijf van 2 à 3 weken bij je vaders vriend, in de maand hamal (Gregoriaanse kalender: maart-april), vatte je jouw vertrek aan richting Nimroz. Vervolgens reisde je over land via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Roemenië en Duitsland naar België, waar je na ongeveer 9 maanden arriveerde. Op de dag van je aankomst, op 19 maart 2021, deed je een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Door het incident tussen jou en A. kreeg jouw moeder een miskraam. En toen jij in Nimroz was, werd jouw vader opgepakt door de taliban, die op zoek waren naar jou. Mogelijk sloegen zij hem. Na 2 à 3 maanden liet de taliban je vader vrij, na de tussenkomst van de dorpsoudsten. Verder moest jouw vader opdraaien voor de medische facturen van A., die later naar een ziekenhuis in Pakistan werd overgebracht. Eén jaar na de slag die jij hem had toegebracht, overleed die echter. Hierop stelde A.'s familie jouw vader voor een dilemma: ofwel moest jij worden gedood, ofwel moest jouw jongere zus aan (iemand van) hen worden uitgehuwelijkt of overhandigd. Zij bezochten hiervoor verschillende keren jouw huis. Jouw vader ging hier echter niet mee akkoord omdat je zus nog te jong was. Daarna (i.e. 2 maanden voor jouw persoonlijk onderhoud) kwamen er tijdens een nacht drie personen naar jouw ouderlijk huis waaronder A.'s broer. De bezoekers schoten iedereen van je gezin neer waardoor je moeder, je twee broers en je zus het leven lieten. Je vader was gewond maar overleefde de aanslag wel. Na 2 à 3 dagen werd hij opgepikt door een van jouw ooms, die in Jalalabad woonde en jouw vader in huis nam. Daar verblijft hij op dit moment nog steeds, met een zwakke gezondheid.

Mocht je terugkeren naar Afghanistan, dan vrees je te worden gedood door de taliban. Je vreest ook bestempeld te worden als ongelovige door jouw verblijf in het Westen.

Ter staving van je verklaringen diende je vier foto's in: twee van je overleden moeder en twee van je gewonde vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Allereerst rijzen er twijfels bij jouw eerdere aanvaringen met de taliban. Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet je optekenen dat je gedurende 1 maand gearresteerd werd door hen, en dit 2 jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan. De aanleiding daarvoor was een ruzie met de zoon van een talib, zo verklaarde je (CGVS-vragenlijst, ingevuld bij de DVZ, vraag 3.1). Toen er tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild werd naar eventuele eerdere problemen met de taliban, beweerde je er daarentegen geen gehad te hebben (CGVS p.18). Na confrontatie met jouw verklaringen uit het vorige interview, stelde je dan weer wél problemen met hen te hebben gehad in het verleden, maar die bleken erg verschillend te zijn aan het relaas dat je bij de DVZ bracht. Zo zou een talib jou opgepakt hebben jaren voor jouw vertrek, toen je nog heel jong was en dit omdat je betrokken was bij een uit de hand gelopen spel tussen de Pasjtoens uit jouw dorp en de Oezbeken uit een ander dorp waarbij er met stenen gegooid werd. Je zou hierbij slechts 4 à 5 dagen vastgezet hebben en toen de boodschap gekregen hebben dat je jihad moest doen (CGVS p.18-19). Je uitleg voor dit tegenstrijdige relaas, zijnde dat er een misverstand moet hebben plaatsgevonden [bij de DVZ] of de tolk iets niet juist zou vertaald hebben, kan daarbij niet overtuigen want je beaamde eerder dat jouw interview daar goed verlopen was en je de tolk goed begreep (CGVS p.4, p.18). Bovendien werd jouw verslag toen terug aan jou voorgelezen met de tolk en formuleerde je toen geen opmerkingen, tijdens het persoonlijk onderhoud deed je dat evenmin (CGVS-vragenlijst, ingevuld bij de DVZ, vraag 3.8; CGVS p.4). Hoe dan ook, het feit dat je eerst ontkende dat er eerder problemen met de taliban voorgevallen waren en je vervolgens volledig andere feiten aanbracht, ondermijnt het geloof in al deze incidenten. En hoewel deze vermeende arrestatie geen aanleiding gaf tot jouw vertrek, doen dergelijke tegenstrijdigheden wel vermoeden dat je niet oprecht bent over de (taliban)situatie in je dorp. Hiermee wordt jouw algemene geloofwaardigheid al bij voorbaat ondermijnd.

Jouw vrees bij terugkeer baseer je daarentegen op een gewelddadig incident tussen jou en een talib en, hierop volgend, represailles vanwege de taliban aan het adres van je familie na jouw vertrek (CGVS p.17, p.30). Echter zijn jouw verklaringen daarover vaag, onwaarschijnlijk en zelfs tegenstrijdig gebleken.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat het hele gegeven an sich, als zou jij met een steen het hoofd van een talib (genaamd A.) hebben ingeslagen, erg bedenkelijk overkomt. Je verklaarde namelijk dat de taliban zomaar jullie grond had ingenomen en dat je vader hen beschouwde als een slechte groepering die onnodig mensen doodde (CGVS p.20). Je verklaarde dat jij en je gezin geen andere keuze hadden

dan voor hen klusjes te doen, anders zouden ze jullie slaag toebrengen of zelfs doden (CGVS p.20). De groepering zou jou in het verleden ook nog eens gearresteerd en vastgehouden hebben, voor zover geloofwaardig (zie supra). Met dat alles in het achterhoofd is het merkwaardig dat jij als jonge tiener van (toen) 15 jaar het aandurfde om een lid van de taliban op zo'n gewelddadige manier te lijf te gaan. Er kan worden verwacht dat jij in dergelijke situatie wat voorzichtiger handelde en niet bewust jouw leven (en dat van je gezinsleden) op het spel zou zetten, zelfs al sloeg hij jou eerst (CGVS p.22). Dit zijn zaken die je ook op die leeftijd al enigszins had kunnen inschatten. Een ander vreemd punt is dat je na jouw slag met de baksteen erin geslaagd zou zijn om snel het dorp te verlaten zonder dat iemand van de taliban jou vatte (CGVS p.23). Uit jouw beschrijving van dit incident bleek immers dat er reeds tijdens jullie woordenwisseling kinderen van het dorp kwamen kijken aan jouw voordeur en dat A. luid aan het schreeuwen was, waardoor de taliban – die op slechts een halve minuut van jouw huis zat – dit al snel moet hebben waargenomen (CGVS p.20, p.22). Dat het vervolgens net voor je vlucht “geen minuut” duurde toen je nog in je huis was en je moeder je geld gaf en aanspoorde om weg te gaan (CGVS p.23), lijkt dan ook eerder spreekwoordelijk te zijn, gezien jullie gesprek over dit ingrijpende besluit toch iets langer dan dat moet hebben geduurd. Reden te meer waarom het niet overtuigt dat jij zomaar ongehinderd tot in het districtscentrum kon geraken. Bijkomend stelt het CGVS vast jij amper informatie hebt over A.'s verdere toestand na jullie vermeende ruzie. Zo kon je niet zeggen wie er de taliban daarover had ingelicht, wie precies (van de taliban) er hem had gevonden en hoe lang hij nog voor de deur van jouw huis lag te bloeden totdat iemand hem meenam (CGVS p.26). Nochtans zijn dit zaken die je achteraf met je familie moet hebben besproken en kan worden verwacht dat je in de nasleep van de feiten toch enigszins bezorgd (of op zijn minst geïnteresseerd) was in A.'s verdere lot.

Dat je na de aanvaring met hem nog enige tijd in het districtscentrum was, maak je trouwens niet hard doorheen je verklaringen. Zo gaf je bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet het districtscentrum maar wel Qaza Qishlaq op als laatste adres in Afghanistan, hoewel je nu beweert dat je toch 2 à 3 weken op een andere plek dan je geboortedorp hebt verbleven vooraleer je vertrok (CGVS p.17; verklaring DVZ, vraag 10). Hierbij komt dat je tijdens het persoonlijk onderhoud vreemd genoeg niet de naam kon opgeven van jouw gastheer in het districtscentrum, hoewel dit volgens jou een vriend van je vader betrof en je al die tijd in zijn huis zou hebben verbleven (CGVS p.23-24). Jouw onwetendheid kan dan ook niet overtuigen. Hetzelfde geldt trouwens voor jouw verklaring als zou je vader je bezocht hebben toen je daar was, want zo kon hij de taliban rechtstreeks naar jouw schuilplaats leiden (CGVS p.24, p.27). Dat hij bewust dit risico nam, is niet geloofwaardig, temeer je vader eerder al met zijn vriend gebeld had om jouw logement te regelen, en zij de modaliteiten van jouw komende reis dus ook via telefonische weg hadden kunnen bespreken (CGVS p.23). Op eenzelfde manier kan niet worden gevolgd dat je vader in diezelfde periode (nog voor jouw vertrek) de gewonde A. bezocht in het ziekenhuis met de mogelijkheid om daar diens familie en/of iemand van de taliban tegen het lijf te lopen (CGVS p.27).

Daarnaast stelt het CGVS vast dat jij ook over de gebeurtenissen van na jouw vertrek geen geloofwaardige feiten aanbrengt, te beginnen bij de gevangenneming van je vader. Je verklaarde dat de taliban hem arresteerde toen jij naar Nimroz vertrok (CGVS p.27). Dat de groepering pas op dat moment voor het eerst actie ondernam tegenover jouw vader, valt nauwelijks aan te nemen gezien de manier waarop jij een van hun leden zou hebben toegetakeld (CGVS p.17). Dat er niets noemenswaardigs gebeurde in de weken daarvoor (toen jij in het districtscentrum was), en er blijkbaar geen belletje ging rinkelen bij de taliban toen je vader een heel deel van zijn gronden begon te verkopen, is zeer opmerkelijk (CGVS p.27). Over de gevangenschap zelf bleek jouw relaas overigens zeer vaag: “Waarschijnlijk heeft hij slagen gekregen van hen en zo, maar dat weet ik niet zeker, mijn vader heeft daar nooit iets over gezegd” (CGVS p.27). Nochtans kan worden verwacht dat je je vader hierover uitvoerig bevraagt, en met meer zekerheid en enige details kunt vertellen over wat er allemaal gebeurd is tijdens zijn periode in de gevangenis. Per slot van rekening was het omwille van jouw conflict met A. dat de taliban hem zou hebben gearresteerd. Voorts bleken jouw opeenvolgende verklaringen over je vaders gevangenschap niet compatibel. Hoewel je bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog liet optekenen dat hij 2 à 3 weken opgesloten zat in de gevangenis van de taliban, bleken dat op het persoonlijk onderhoud plots 2 à 3 maanden te zijn, wat een behoorlijk groot verschil is (CGVS p.17; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). De uitleg dat er tijdens jouw vorige interview verwarring was tussen de 2 à 3 weken dat je in het districtscentrum verbleef en de 3 maanden dat je vader gevangen zat en je dit aangekaart hebt bij je advocaat, heft deze tegenstrijdigheid niet op (CGVS p.29). Zoals eerder opgemerkt, gaf je jouw periode in het districtscentrum niet aan bij het overlopen van je verblijfsplaatsen bij DVZ; bij het overlopen van je vluchtverhaal vermeldde je dat wel maar zonder enige tijdsindicatie, waardoor jouw uitleg eigenlijk geen steek houdt (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Los daarvan werd jouw verklaring bij DVZ terug aan jou voorgelezen met de tolk, ondertekende je die daarna voor akkoord en formuleerde je geen opmerkingen hierover bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ;

CGVS p.4-5). Dit terzijde, plaatst het CGVS ook vraagtekens bij het gegeven dat, na een tussenkomst van de dorpsouderen, de taliban jouw vader vrijliet (CGVS p.17). Gevraagd om welke reden ze dat deden, verklaarde je dat de ouderen hadden geopperd dat jij "de zonde had begaan" en niet jouw vader (CGVS p.28). Indien jij werkelijk een van hun leden zo gewelddadig had aangepakt en ze überhaupt al jouw vader (en niet jou) daarvoor hadden opgepakt, valt het echter niet aan te nemen dat de taliban een bocht van 180 graden zou nemen door zich ineens zo principieel en barmhartig op te stellen.

Verder haalde je aan dat in je vrije relaas je moeder, broers en zus werden gedood ongeveer 2 maanden voor jouw persoonlijk onderhoud. Volgens jou was het motief daarachter dat jouw vader had geweigerd om je zus uit te huwelijken aan de familie van A. na zijn dood (CGVS p.17). Echter sprak je jezelf al tegen over dat laatste, want je verklaarde eerst niet te weten tot wanneer A. in het ziekenhuis in Pakistan lag, kort daarna gaf je dan weer aan dat je denkt dat hij daar, in het ziekenhuis in Pakistan, gestorven is (CGVS p.26). Nochtans zijn dit zaken die je zeker zou moeten weten gelet op het contact met je vader van hieruit (CGVS p.13-14). Ook over de moord op jouw gezinsleden kunnen je verklaringen niet overtuigen. In het begin van het persoonlijk onderhoud beweerde je namelijk dat A. zelf, toen hij nog leefde, al aan jouw vader had gevraagd om jouw zus met hem te laten trouwen, maar tevergeefs: "Zo die ene jongen met wie ik ruzie had, die vroeg aan mijn vader om als compensatie mijn zusje te laten trouwen met hem. En mijn vader wou dat niet, hij zei 'ze is te jong' en ondertussen is die jongen ook overleden" (CGVS p.11). Mocht A.'s familie en/of de taliban werkelijk geïnteresseerd zijn in een huwelijk met jouw (enige nog levende) zus A., en jouw vader daarvoor telkens de boot zou hebben afgehouden, kan worden verwacht dat zij veel eerder daadkrachtig optraden tegen jouw gezin en niet pas 2 jaar na jouw vertrek. Dat het in al die tijd slechts bij woorden bleef, is heel eigenaardig (CGVS p.11). Daarnaast liep er een tegenstrijdigheid doorheen jouw verklaringen – zo verklaarde je dat A. ten tijde slechts 5 jaar oud was, terwijl je op het moment van je registratie in België liet optekenen dat A. ouder dan jou is (CGVS p.26; zie fiche "Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling", rubriek "familie") – waardoor er eens te meer kan worden getwijfeld aan de moord op jouw gezinsleden en de reden daarvoor. Dat jouw vader dit incident zou hebben overleefd, hoewel er volgens jou 3 individuen op iedereen in jouw huis begonnen te schieten, lijkt overigens geen realistische gang van zaken, net zoals het gegeven dat hij nadien nog 2 à 3 dagen in datzelfde huis bleef zonder dat deze personen in die tijd ook hem zouden hebben gedood (CGVS p.10-12).

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw vluchtrelaas en evenmin aan de dood van jouw moeder, broers en zus op de manier zoals jij het beschreef. Het statuut van vluchteling kan jou daarom niet worden toegekend.

Jouw documenten kunnen niet tot een ander besluit leiden. Hoewel je aangaf dat de foto's jouw ouders afbeelden, heeft het CGVS geen enkele zekerheid dat de personen daarop werkelijk jouw moeder en vader betreffen. Je diende immers geen andere documenten in ter staving van jullie familieband. Los daarvan moet worden gewezen op de manipuleerbaarheid van dergelijke privéfoto's én is het zo dat je deze foto's niet neerlegt in het kader van een geloofwaardig relaas. Zelfs al zou jouw vader aan bepaalde verwondingen lijden of jouw moeder gestorven zijn – dat laatste valt overigens niet duidelijk af te leiden uit de afbeelding – dan nog kunnen deze foto's, in dat geval, niet aantonen dat die vermeende aanval dat zou veroorzaakt hebben. Verder moet worden opgemerkt dat je in de loop van de asielprocedure geen identiteitsdocumenten hebt neergelegd en je daar bovendien tegenstrijdige verklaringen over aflegde. Bij DVZ gaf je aan dat je taskara verbrand werd door de politie in Bulgarije, tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde je dan weer dat je enige, originele taskara in je huis in Afghanistan ligt en er een kopie van je taskara onderweg zou zijn met de post, hoewel het CGVS die nooit heeft mogen ontvangen (verklaring DVZ, vraag 25; CGVS p.15-16). Jouw uitleg na confrontatie, als zou het exemplaar dat je in Bulgarije bijhad een kopie geweest zijn (CGVS p.16), kan overigens niet worden gevolgd daar je bij DVZ nooit hebt aangegeven dat er zich nog een origineel identiteitsdocument in je huis in Afghanistan bevond (verklaring DVZ, vraag 25). Indien dat werkelijk het geval was, had je dat toen logischerwijze wel gezegd. Ook deze vaststelling komt jouw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Khoja Ghar van de provincie Takhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren,

zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Verder verklaarde je nog dat je in het geval van een terugkeer vreest dat de taliban jou zal beschuldigen van ongelovig of bekeerd te zijn omwille van jouw verblijf in België en dat ze je daardoor zullen doden (CGVS p.30). Wat dat betreft, wenst het CGVS te wijzen op het volgende:

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Verzoekschrift

*2.1. 2.1. Verzoeker stelt dat hij het oneens is met de motieven in de bestreden beslissing, aangaande de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zodat kan worden aangenomen dat hij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht *juncto* voormelde wetsbepalingen.*

Verzoeker citeert de motieven in de bestreden beslissing, aangaande de beoordeling van zijn vluchtrelaas, waarna hij als volgt stelt:

“Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing de motieven om haar standpunt te staven; verzoeker kan deze motieven niet aanvaarden: [...]

Verzoeker bevestigt de verklaringen die hij op het CGVS heeft gedaan, alsook de toelichting en verklaring die hij heeft gegeven ivm de zogenaamde tegenstrijdigheden of onwaarschijnlijkheden.

Hierbij dient wel degelijk rekening te worden gehouden met het feit dat het hier een minderjarige en ongeschoolde jongeman betreft.

Ook verwijt hij de bestreden beslissing dat er teveel aandacht wordt besteed aan de gebeurtenissen die destijds hebben plaatsgehad maar weinig of geen aandacht wordt gegeven aan het mogelijk risico in geval van terugkeer.

[...]

In dit kader wordt in de geciteerde rechtspraak inderdaad terecht verwezen naar de regels inzake bewijslast en de samenwerkingsplicht die geldt in het kader van de nood aan bescherming en het feit dat noch de Commissaris-generaal, noch de Raad, een opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te bewijzen, maar wel degelijk alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming.

Voorals in de huidige situatie van enerzijds een ingrijpende machtswissel, en anderzijds een gebrekkige rapportering, dient met meer voorzichtigheid en nauwkeurigheid aandacht te worden gevestigd op de rol van de asielinstanties om overeenkomstig Artikel 48/6§5 a) Vw :

[...]

En hierbij zelf alle beschikbare middelen te gebruiken om relevant bewijs te verzamelen.

Artikel 48/6 § 1 staat hieraan geenszins in de weg, temeer daar in het geval van Afghanistan de asielinstanties een veel sterkere positie bekleden inzake het verzamelen van relevante en actuele landeninformatie enerzijds en het verfijnen van het juridisch kader anderzijds.

De motivering stelt hier een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn :

-zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder IS KP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijselijke term trouwens)

-bovendien is het voorbarig om zieh te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zij, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren.

Het is geweten dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zieh moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zieh dus mag afvragen hoe representatief en voiledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. www.hrw.org/nevvs/2022/03/07afghanistan-taliban-threatening-provincial-media

-tenslotte, en niet in het minst, loopt de redenering mank waar zij wel weet dat in Afghanistan de rechtstaat niet bestaat; het willekeurig geweld is dus overal en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen; de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld is het Taliban regime zclf. Aldus dient eerst onderzocht te worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het Taliban regime in zichzelf niet erkend wordt door de Belgische overheid.

Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen Afghanistan Crisis Response Plan 2022 | Global Crisis Response Platform (iom.int)

Recent, op 17 december 2022, verscheen nog een vrij volledige update omtrent de période na de machtsvername Secretary-General Reports I UNAMA (unmissions.org)

Dit verslag wijst o.a. op de onveilige situatie van burgers in het algemeen, en de moeilijkheden bij rapportering.

Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

[...]

Verzoeker heeft de eer een aantal opmerkingen te formuleren bij de standpunten zoals die voorlopig op algemene wijze geformuleerd worden voor de Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, meer bepaald in de arresten van 12 en 13 Oktober 2022, gewezen in verenigde Kamers, en meent dat er nog een redelijke marge is waarbinnen, gezamenlijk, kan nagegaan worden op welke manier een aantal pertinente begrippen en rechtsregels concreet dienen ingevuld te worden.

Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 2, b Vw. kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2b, verzet verzoeker zieh tegen de beoordeling zoals gemaakt in de arresten van 12 en 13 oktober 2022.

Waar de wet uitdrukkelijk spreekt over een opzettelijk **handelen of nalaten** dat uitgaat van een actor meent verzoeker dat de raad de focus hoofdzakelijk op het handelen legt.

Verzoeker is van oordeel dat met name inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2 b er nog een redelijke marge is waarbinnen nood is aan verduidelijking en mogelijks ruimte kan geschapen worden voor toepassing van de subsidiaire bescherming inzake deze specifieke situatie.

Zo worden in de genoemde arresten een aantal premissen reeds voor waar aangenomen, terwijl het precies zo is dat er daaromtrent nog één en ander onduidelijk is.

De Raad kan hieromtrent uiteraard verduidelijking vragen aan het Europees Hof van Justitie.

In de geciteerde arresten van 2 en 13 oktober 2022 nummers 278 654 e.a., considerans 2.3.5.2. wordt onderzocht of er omwille van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan toepassing kan gemaakt worden van artikel 48/4 §2, b Vw en of : [...]

Waarbij [...]

Hierbij heeft het Hof van Justitie bevestigd dat artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), in Belgisch recht omgezet in artikel 48/4, niet noodzakelijkerwijze alle hypothesen dekt die vallen onder artikel 3 EVRM omdat artikel 48/4 moet samen gelezen worden met artikel 48/5, §1 dat als volgt luidt :

Artikel 48/5 [...]

Doordat er sprake is van een actor in artikel 48/5 wordt er klaarblijkelijk een voorwaarde toegevoegd zodat niet om het even welke ernstige schade onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 kan vallen.

Tenslotte dient dit ook samen gelezen te worden met artikel 48/5 §2 : [...]

Hierbij mag niettemin uit het oog verloren worden dat de subsidiaire beschermingsstatus in het leven is geroepen om internationale bescherming onder voorwaarden uit te breiden naar o.a. oorlogsvluchtelingen en sociaal-economische en humanitaire vluchtelingen, die buiten het toepassingsgebied van de klassieke vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève zouden vallen.

Zoals immers bepaald in genoemde richtlijn in punt (6) is : [...]

In de genoemde Richtlijn, artikel 6 staat als volgt : [...]

De arresten blijken voorbij te gaan aan het feit dat in artikel 48/4 sprake is van “kan” en niet van “moet”. De arresten lijken ook geen duidelijk onderscheid te maken tussen vervolging en ernstige schade, terwijl artikel 48/5 duidelijk handelt over zowel artikel 48/3 als 48/4.

Het is immers duidelijk dat er in zake artikel 48/3 manifest een “actor” dient te zijn die moet kunnen geïdentificeerd worden; vervolging is op zich een handeling en kan dus niet bestaan zonder auteur van handelen/actor van vervolging.

Anders is het echter bij ernstige schade, die volgens de bewoordingen van de Belgische wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door...

De invulling van ernstige schade en de onmenselijke of vernederende behandeling wordt vastgesteld door de rechtspraak van het EVRM.

Uit de lezing van artikel 48/5 blijkt niet :

-dat er noodzakelijkerwijze een actor moet zijn die de ernstige schade (heeft) veroorzaakt, omdat er sprake is van “kan”;

Verzoeker is van mening dat er marge is om een situatie die op humanitair en socio-economisch vlak zo desastreus is dat zij een onmenselijke behandeling uitmaakt, te kwalificeren onder artikel 48/4, ook in samen lezing met artikel 48/5 en vooral met 48/5§2 omdat daar de keerzijde van de betekenis kan gevonden worden, namelijk het feit dat er geen bescherming kan/wil geboden worden omdat het de-facto Taliban regime manifest niet in staat is en/of niet wil “redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van ernstige schade”, (onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen) -dat de opsomming exhaustief is (temeer daar er in de richtlijn duidelijk staat “onder meer”) Ernstige schade vereist niet noodzakelijk een handelen van een actor, maar kan ook ontstaan door objectieve factoren of bij nalaten van een actor om hulp te verlenen in een situatie van ernstige schade.

Dit dient verduidelijkt te worden omdat het niet onweerlegbaar duidelijk is op grond van een gewone lezing van de betrokken wetsartikels.

Alleszins staat vast dat deze ernstige schade ook kan uitgaan van of veroorzaakt worden door andere actoren en kan dit eveneens wijzen op het feit dat ernstige schade ook kan in overweging genomen worden buiten een situatie waar deze uitgaat van de genoemde actoren.

Zoals de genoemde Richtlijn bepaalt in considerans : [...]

Bovendien laat het woordje “normaliter” ook nog ruimte voor interpretatie.

Het is voor verzoeker dan ook volstrekt onduidelijk en niet bewezen dat op grond van deze wetsbepalingen een handelen of nalaten vereist is van het Taliban-regime, - hetgeen wél als premisse wordt uitgezet in de genoemde Rechtspraak- dan wel of deze ernstige schade ook kan volstaan zonder dan deze veroorzaakt wordt of uitgaat van de genoemde actoren.

Zoals stelt het arrest : [...]

En indien aangenomen wordt, wat verzoeker wenst te doen gelden, dat ook andere actoren in aanmerking kunnen komen, of zelfs dat er niet noodzakelijk identificeerbare actoren vereist zijn, dan dient de redenering die de Raad volgt in pagina 31-35 van arrest nr 278 654 noodzakelijkerwijze te leiden tot de omgekeerde conclusie, namelijk dat [...]

Temeer daar de Raad duidelijk heeft gewezen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan (in het kader van een uitwijzingsbeslissing).

Zo is de rol van de internationale gemeenschap overweldigend, zoals nog blijkt uit het rapport van de speciale rapporteur voor Afghanistan, de Heer Marcus POTZEL dd 27/9/2022 : Briefing by Deputy Special Representative Markus Potzel to the Security Council | UNAMA (unmissions.org) [...]

Verzoeker wijst in deze context op het feit dat de ingeroepen jurisprudentie niet zonder meer kan toegepast worden "naar analogie".

Zo betwist hij de verwijzing naar het arrest M'Bodj", zoals o.a. in het arrest nr 278 701 van 13/10/2022, aangezien dit :

- 1) Een prejudiciële vraag betreft inzake een persoon die een verblijfsvergunning had verkregen ogv artikel 9 ter en in die hoedanigheid niet dezelfde sociale rechten kon genieten als een persoon die een subsidiaire beschermingsstatus heeft en de vraag in behandeling van die twee categorieën vreemdelingen; het kwam er dus op aan die verschillende behandeling te "rechtvaardigen" en daarbij maakte het Hof van Justitie duidelijk dat er een onderscheid is tussen de subsidiaire beschermingsstatus die uitdrukkelijk NIET is voorbehouden voor personen die een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er in hun land van herkomst geen adequate behandeling is,- omdat deze situatie uitdrukkelijk uit het toepassingsveld van artikel 48/4 is gehaald, en behandeld wordt onder het artikel 9 ter (in Belgisch recht).

En in tegenstelling tot artikel 48/4 voorziet artikel 9 ter precies een oplossing voor de gevallen waar er geen intentionele handeling van een actor noodzakelijk is; het is echter precies omdat die casus uitdrukkelijk overgeheveld is naar artikel 9 ter, dat NIET "naar analogie" met het arrest M'Bodj kan/mag geredeneerd worden want voor de socio-economische en humanitaire redenen zit alles onder dezelfde paraplu van artikel 48/4...

De aannahme van een totaal nieuwe aanzet dat in zake medische gevallen een intentioneel handelen van de overheid vereist is, kan uiteraard EVENMIN naar analogie worden overgenomen, precies omdat medische gevallen algemeen genomen buiten de vluchtelingendefinitie vallen, niettegenstaande in zake uitwijzingen ALTIJD moet nagegaan worden of er mogelijks een schending van het "absolute" artikel 3 EVRM kan voorliggen.

De stelling dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg een aspect is van de socio-economische en humanitaire situatie mag dan ook niet zonder meer gemaakt worden, aangezien er op die manier met medische elementen wordt "geschoven".

- 2) Er in de aangehaalde rechtspraak/considerans verwezen wordt naar het feit dat ook al niet voldaan is aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 48/4, toepassing van artikel 3 EVRM er zieh in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan tegen verzetten dat zo iemand wordt verwijderd naar het land van herkomst (ook al volstaat zijn toestand niet voor het vertellen van SB); deze verwijzing doelt op uitwijzingsbeslissingen
- 3) het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de EHRM rechtspraak over uitzetting van zieke personen overgenomen maar enkel in de context van de Terugkeerrichtlijn en de Dublinverordening, dwz als uitzettings- of overdrachtsbeletsel.

De verwijzingen naar de jurisprudence in de zaken M.S.S. , Sufi en Elmi betreffen anderzijds eveneens uitwijzingsbeslissingen/ overdrachtsbeslissingen in het kader van Dublin, en aldus onderzoek van mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

In M.S.S. toetst het Hof "zoals in niet-uitzettingzaken" en volstaat het reële risicocriterium en een minimum niveau van hardheid.

In Sufi en Elmi werden de slechte humanitaire omstandigheden toegerekend aan de staat/partijen in het conflict en werd eveneens de M.S.S. standaard toegepast.

De Raad stelt dat de situatie in Afghanistan niet kan vergeleken worden met "Sufi en Elmi".

Dit kan betwist worden, maar het is anderzijds ook geen noodzakelijke voorwaarde voor toepassing van artikel 48/4§2, b). (zie hierboven)

S.H.H. betreff tenslotte eveneens een situatie, van voor de machtsovername, van een gehandicapte Afghaanse asielzoeker, die een verwijdering aanvocht, en waarbij niet zozeer doorslaggevend was of de Afghaanse overheid te kort schoot, maar wel het feit dat betrokkene voor zijn vertrek uit Afghanistan al een aantal jaren in die toestand in Afghanistan had geleefd, en bovendien ook nog familie had, die hem in zijn toestand kon helpen; het is dan ook geen voldoende reden om een individueel geval zomaar te transponeren naar de huidige algemene situatie van economische deprivatie (en mensenrechtenschendingen/zie hieronder)

Inzake zogenaamde "sociaal-economische deprivatie" is er nog geen voldoende duidelijkheid en het lijkt aangewezen een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Verzoeker wijst in het bijzonder op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het de-facto Taliban regime geboden wordt inzake deze situatie van sociaal-economische deprivatie, dat niet in staat is hieraan tegemoet te komen, gelkt op het feit dat het hier om een "falende staat" gaat, die trouwens niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer.

Hoe dan ook, is verzoeker van mening dat daarin duidelijk wordt gemaakt dat precare leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren aanleiding geven tot het vaststellen van een risico op schending van artikel 3 EVRM wanneer er een reëel risico (normale drempel) bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (er wordt niet verwezen naar medische voorzieningen).

Lezing van de considerans 6.4.2. leert ons dat de Raad aanneemt dat er verschillende actoren verantwoordelijk zijn, o.a. buitenlandse staten en organisaties, die volgens verzoeker eveneens begrepen zijn in "onder meer"...

De zogenaamde kernvraag die de Raad zich stelt [...]

Neemt aldus voor waar aan, wat nog moet bewezen worden...

Verzoeker stelt tenslotte vast dat de Raad in het kader van mogelijke toepassing van artikel 48/4,§2,b) enkele verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie, maar nalaat in te gaan op wat wellicht nog essentiëler is, namelijk de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten, zoals inderdaad het recht op (even, het verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen, en/of foltering en minstens enkele zeer fundamentele mensenrechten en een minimum aan veiligheid, en dit gelet op het feit dat de de facto regering van de Taliban de vorige grondwet heeft opgeschort en de sharia toepast (zoals door de Raad uitgebreider uiteengezet op o.a. arrest nr. 278 654 p. 24-26).

De Raad heeft zelf gewezen op tegelijk de "willekeur" en de wreedheid waarmee dit de-facto regime optreedt.

Het de facto Taliban regime faalt op alle terreinen maar vooral inzake het garanderen van een minimum veiligheid en respect voor de meest fundamentele mensenrechten, en het bewijs daarvan dient niet eens geleverd te worden, nu de internationale gemeenschap dit precies als reden naar voren schuift om het regime niet te erkennen...

Op dit "terrein" is er ook geen enkele discussie mbt tot de actor van ernstige schade

In feite dwingt zieh onvermijdelijk het besluit op dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit de-facto regime een reëel risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling.

[...]

Verzoeker is het niet eens met de naïeve stelling dat als er problemen zouden zijn in Afghanistan, dan zouden die gerapporteerd worden.

Het is zo dat het overgrote deel van de rurale regio's zeer slecht bereikbaar zijn, zo ook de regio van verzoeker en het staat vast dat zo een terugkeerder inderdaad minstens met argusogen zou bekeken worden maar wellicht een veel erger lot te wachten staat. De veronderstelling dat er wel begrip is voor jongeren die uit economische noodzaak het land verlaten en dan later terugkeren is niet ter zake doend, want daarover gaat de discussie niet, wel over het feit dat verzoeker in West-Europa heeft verbleven, en dus manifest de morele wetten en waarden van zijn cultuur en religie moet overschreden hebben...

Dit is nog maar het minste wat men hem kan aanwrijven. Bovendien is hij een minderjarige, en zoals de aangehaalde rechtspraak al liet begrijpen in een periode van zijn leven waarin de identiteit hoofdzakelijk wordt gevormd, in dit geval naar Westerse normen, bij gebreke aan andere referentiepunten.

In dit kader wordt ook verwezen naar de vaststellingen in het genoemde UNAMA rapport ivm de misbruiken en geweldplegingen op grond van het zogenaamde overtreden van de morele wetten, zoals voorzien door het Ministerie voor "propagation of Virtue and prevention of Vice".

Meer in het algemeen dient momenteel vastgesteld te worden, op basis van genoemd verslag, -dat heel veel verwijzingsbronnen bevat-, dat de rechtsstaat totaal ontbreekt en dat het onmogelijk is om in die omstandigheden internationale bescherming te weigeren aan personen die gegronde redenen aanvoeren om niet te moeten/kunnen leven onder het Taliban regime."

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 6 november 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.*

3.2. Verzoeker maakt op 8 november 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij bewijsstukken inzake zijn verblijf in België overmaakt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban. Verzoeker vreest gedood te worden door de taliban omdat hij een talib met een baksteen op het hoofd heeft geslagen en deze talib na een jaar in het ziekenhuis overleden is. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban, omdat:

(a) er twijfels rijzen bij verzoekers eerdere aanvaringen met de taliban waarbij (i) verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan al eens gearresteerd werd door de taliban en bij het CGVS stelt dat hij geen eerdere problemen met de taliban heeft gehad en slechts na confrontatie hiermee gewag maakt van een incident met andere kinderen jaren geleden inzake een uit te hand gelopen spel waarbij stenen werden gegooid en (ii) verzoekers uitleg dat er bij zijn interview bij de DVZ een misverstand plaatsvond met de tolk of dat de tolk niet juist vertaald heeft niet kan overtuigen;

(b) verzoekers verklaringen over het gewelddadig incident tussen verzoeker en een talib zeer vaag, onwaarschijnlijk en zelfs tegenstrijdig zijn waarbij (i) het ongeloofwaardig overkomt dat verzoeker met een baksteen op het hoofd van een talib heeft geslagen, wetende dat hij hiermee zowel zichzelf als zijn familieleden in levensgevaar zou brengen en (ii) het vreemd is dat verzoeker na het neerslaan van de talib erin geslaagd zou zijn het dorp te verlaten zonder dat iemand van de taliban hem zag of kon arresteren;

(c) verzoeker niet kan hardmaken dat hij na het gewelddadig incident met de talib nog enige tijd in het districtscentrum verbleef waarbij (i) verzoeker bij de DVZ Qaza Qishlaq opgaf als laatste verblijfplaats in Afghanistan en niet het districtscentrum; (ii) het vreemd is dat verzoeker de naam niet weet van de vriend van zijn vader waar hij bij verbleef voor twee tot drie weken en (iii) verzoekers verklaringen over het bezoek van zijn vader in het districtscentrum niet aannemelijk zijn aangezien verzoekers vader zo de taliban rechtstreeks naar verzoeker kon leiden;

(d) verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen van na zijn vertrek uit zijn land van herkomst waarbij (i) het onaannemelijk is dat de taliban verzoekers vader pas gingen arresteren wanneer verzoeker naar Nimroz vertrok; (ii) het opmerkelijk is dat de taliban niet gealarmeerd waren toen verzoekers vader zijn gronden begon te verkopen; (iii) verzoeker zeer weinig kan vertellen over de gevangenschap van zijn vader; (iv) verzoekers verklaringen over de periode van gevangenschap van zijn vader bij de DVZ niet overeenkomen met zijn verklaringen hierover bij het CGVS en (v) het onwaarschijnlijk is dat verzoekers vader door de taliban werd vrijgelaten na een tussenkomst van de dorpsoudsten;

(e) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer A. in het ziekenhuis in Pakistan lag waarbij hij eerst verklaart dat hij niet wist wanneer A. in het ziekenhuis in Pakistan lag om dan te stellen dat hij denkt dat A. in het ziekenhuis in Pakistan is overleden;

(f) verzoekers verklaringen over de moord op zijn gezinsleden niet kunnen overtuigen waarbij (i) er kan worden verwacht dat de familie van A. veel sneller zouden optreden tegen verzoekers gezin en niet pas twee jaar na verzoekers vertrek uit Afghanistan; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de leeftijd van zijn zus A. waarbij hij eerst stelt dat ze ouder is dan hem en vervolgens verklaart dat ze maar vijf jaar oud zou zijn en (iii) het onrealistisch lijkt dat verzoekers vader het schietincident bij hem thuis zou hebben overleefd terwijl er volgens verzoeker drie mensen op het huis geschoten hebben.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen die hij heeft afgelegd op het CGVS, evenals de toelichting die hij heeft gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud over de tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden. Hiermee gaat hij evenwel geenszins in op de concrete motivering in de bestreden beslissing, die pertinent is en door de Raad wordt overgenomen. Dit veralgemeend betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de overwegingen, die in de bestreden

beslissing prijken. Waar verzoeker nog stelt dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij minderjarig was en ongeschoold is, wijst de Raad erop dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als laaggeschoolde de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

5.1.6. Verzoeker brengt niets in tegen de overige motieven in de bestreden beslissing, evenals de bespreking van de neergelegde documenten, zodat deze overwegingen, die pertinent zijn, worden overgenomen door de Raad.

5.1.7. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.8. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf van tweeënhalf jaar in België.

5.1.9. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook

onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter

slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.10. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

5.1.11. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa, het feit dat verzoeker in België OKAN-onderwijs heeft gevolgd, een diploma van MIND-SPRING heeft behaald en in september als seizoenarbeider bij een tuincentrum heeft gewerkt, volstaat echter niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Er ligt niets meer voor dan twee attesten van het OKAN-onderwijs, waaruit blijkt dat verzoeker succesvol de onthaalklas, gedurende twee maanden, heeft doorlopen. Er wordt in het attest aangegeven dat er nog een doorstroomdossier wordt overgemaakt, met meer gedetailleerde informatie over de schoolse achtergrond, de talige en andere competenties en tips voor

het verdere vervolgtraject voor verzoeker. Dit doorstroomdossier, dat mogelijks meer inzicht had kunnen bieden op de concrete invulling door verzoeker van zijn tijd in de onthaalklas, ligt evenwel niet voor. Verder ligt er een attest van inschrijving voor, waaruit blijkt dat verzoeker als regelmatige leerling staat ingeschreven om het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers te volgen. Ook hierbij ontbreekt evenwel enige verdere concrete uitdieping of persoonlijke invulling. Verder neemt de Raad akte van de vaststelling dat verzoeker een diploma “mind-spring” kan voorleggen, doch andermaal dient te worden opgemerkt dat ook hier geen enkele omkadering of persoonlijke invulling wordt verstrekt. Wat ten slotte de loonfiche betreft, toont dit aan dat verzoeker als seizoensarbeid heeft gewerkt, wat lovenswaardig is, maar ook hieruit kan als dusdanig niet worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en het indienen van zijn beschermingsverzoek op 19 maart 2021 slechts 16 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 18,5 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat de *in casu* voorliggende stukken onvoldoende worden geconcretiseerd en worden toegelicht, om dit aan te nemen. De duur van zijn verblijf in België sinds maart 2021, *in casu* twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn maternale oom en vader, waarbij hij met zijn vader nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 14). Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat zijn vader thans ondergedoken leeft in Pakistan, betreft dit niet meer dan een louter blote bewering. Bovendien is de vlucht van zijn vader gelinkt aan een ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

5.1.12. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.13. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.14. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.15. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"*. Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest 'M'Bodj' stelde het Hof van Justitie: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat het voor de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, *in casu*, niet vereist is dat er sprake is van een handelen of nalaten van het taliban-regime. Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “M’Bodj” betrekking had op de specifieke situatie waarin een de verzoekende partij die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, zodat een analogie niet opgaat, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “M’bodj” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Voor zover verzoeker, na eerst de relevantie van dit arrest in vraag te stellen, laat gelden dat de situatie in Afghanistan na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011, kan hij evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “Sufi en Elmi” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “Sufi en Elmi” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en defactofunctionarissen (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Takhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 6 november 2023, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES